

Kind uit de knel

'ZWANGERSCHAP GAF ME IETS OM VOOR TE LEVEN'

Op haar zestiende zat Sascha Haarselhorst flink in de put. Maar juist door haar ongeplande zwangerschap bloeide ze op. Nu is ze moeder van Milan (3) en de vrouw achter trotsetienermoeders.nl.

Door Eva Prins

“Als tienermoeder krijg je zo vaak negatieve reacties. Dat maakt onzeker. Met de site wil ik tienermoeders zelfvertrouwen geven en mijn kennis delen. Ik ben zelf heel goed voorbereid in opvang Valkenhorst in Breda, voor tienermoeders. Daar woonde ik van vijf maanden voor tot vijf maanden na de bevalling. Toen ik ontdekte dat ik zwanger was, was mijn relatie net uit. Ik woonde begeleid, bij Tender zelfstandigheidstraining, en zat ik in 4 vmbo. Niet ideaal. Toch was ik gelijk blij; het gaf me iets om voor te willen leven. Ik was in die tijd heel depressief door alles wat daarvoor was gebeurd. Als mijn stiefvader gefrustreerd of boos was, sloeg hij mij en mijn moeder. Als kind vond ik dat normaal. Op mijn twaalfde ging mijn moeder bij hem weg. We verhuisden met zijn tweeën naar België. Dat ging goed tot ze een nieuwe vriend kreeg. Ik mocht hem niet, maar mijn moeder wilde bij hem gaan wonen, in Frankrijk. Ik zou dan in België naar een internaat moeten. Dat wilde ik niet. Daar hadden we veel ruzie over. Dat is zo geëscaleerd dat ze mij bij de ouders van mijn biologische vader in Breda heeft afgezet. Kort daarna verhuisde ze naar Frankrijk. Dat neem ik haar nog steeds kwalijk, maar we hebben inmiddels – ze is terug in Breda – weer redelijk contact. Ik heb anderhalf jaar bij mij opa en oma gewoond. Ik beschouw hen als mijn ouders. Al heb ik met mijn biologische vader nooit veel contact gehad, zij zijn er altijd voor me geweest. Maar ze zijn al dik in de 70. Ik wilde uitgaan, vrienden meenemen - dat ging niet. Via de huisarts had ik van jeugdzorg een voogd gekregen; elke paar maanden een ander. Zij zochten een pleeggezin voor me, maar ik wilde niet in het vaste stramen van een gezin. Ik wilde naar de zelfstandigheidstraining van Tender. Daar heb ik echt voor moeten strijden, want ik was pas 15. Ik vond het daar heel prettig. Ik had het gevoel dat ik het alleen deed, maar als ik ergens mee zat, kon ik bij de begeleiders aankloppen. Toch zakte ik steeds meer in een depressie. Dat was de keerzijde van de vrijheid. Ik draaide mijn dag- en nachtritme om: 's nachts keek ik tv of computerde, overdag sliep ik. De begeleiders probeerden van alles: van eindeloos praten tot letterlijk mijn bed rechtop zetten. Niets hielp. Ik wilde wel graag hulp, maar er was een wachtlijst. Uiteindelijk heb ik, als alarm denk ik achteraf, een zelfmoordpoging gedaan, met opgespaarde antidepressiva. Toen kreeg ik voorrang in de crisisdagopvang. Daar werd ik echt in een ritme gedruild: op vaste tijden eten, therapie, school. Ik vond het heel zwaar, maar het hielp wel. Ik was 's avonds zo moe dat ik 's nachts weer kon slapen. Zo kwam ik langzaam in een normaal ritme. En toen bleek ik dus zwanger. Mijn ex was eerst niet blij, maar ik wist gelijk: ik wil het houden. Het gaat heel goed nu. Om de week is Milan een lang weekend bij hem en ik leid lekker mijn eigen leven met die kleine in mijn eigen huisje. Het enige wat ik jammer vind, is dat ik geen diploma heb gehaald. Ik zit nu in een reïntegratietraject om uit te zoeken wat ik wil en wat er kan. En ik run de website - bijna een fulltime job.” ●

Reageren? redactie@jeugdenco.nl

Foto: Roelof Pot